

καίσε μόλις ένα δάκτυλον απέχουσα τοῦ προσώπου τοῦ ἀτυχοῦς μειρακίου.

Ὁ Θαλάσσιος ἤ βαθέως ἐκοιμᾶτο, ἢ νεκρὸς ἦτο. Πρὸς ὀλίγον ἐδίσταζον περὶ τοῦ πρακτέου. Ἄν ὁ ὄφρι εἶχε δαγκάσει τὸν νέον, ἦτο μᾶλλον παρὰ πιθανὸν ὅτι εἶχεν ἐκπνεύσει πάραυτα, καὶ νῦν ἐκεῖτο νεκρὸς ἔμπροσθέν των· εἰ δὲ μὴ, ἦτον εἰς βαθὺν ὕπνον, ἐξ οὗ ἂν αἰφνιδίως ἤγειρον αὐτὸν, ἤθελε φυσικὰ κινηθῆ, καὶ τότε ἤθελεν εἶσθαι ἀναπόφρευκτον τὸ δῆγμα, ὅπερ ἕως ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐμπουηθῆ. Πῶς νὰ φερθῶσιν ἦτον ἀληθῶς δύσκολον ἢ ἀποφασισθῆ. Μετ' ὀλίγον ὁ Θαλάσσιος ἐσάλυσε τὴν χεῖρά του. Ἐκίνησε μὲν αὐτὴν ἐλαφρότατα, πλὴν ἱκανῶς ὥστε νὰ πληροφορηθῶσιν οἱ φίλοι του ὅτι ἔζη· καὶ ἐπομένως ἀνάγκη πᾶσα νὰ λυθῆ πάραυτα τὸ ζήτημα πῶς ἢ ἀπαλλάξωσιν αὐτὸν τῆς ἐπικινδύνου θέσεώς του.

Πᾶσα στιγμὴ ἐφαίνετο πολὺτιμος· ἦτο μέγας ὁ κίνδυνος μὴ ἐξυπνήσῃ· ὅθεν συγκατένευσαν ἅπαντες εἰς σχεδὸν ἀλλόκοτον μὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ μόνον ἐμπνέον ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς ἕκ τῆς συντροφίας κατεσκευάσε βρόχον ἐκ λεπτοῦ σχοινιδίου, καὶ ἀνέβη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δένδρου, ὅπερ ἦτον ἄνωθεν τοῦ κοιμωμένου. Μετὰ μεγάλης δὲ προσοχῆς καὶ βαθμυδὸν κατεβίβασε τὸν βρόχον πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐρεπετοῦ. Ὁ ὄφρι, ὡς ἡ γαλῆ, παίζει μὲ ὀ,τιδήποτε παράδοξον ἀντικείμενον. Ἰδὼν τὸ σχοινίδιον, ἤρχισε νὰ ἀνεγείρῃ ὑψηλότερον τὴν κεφαλὴν του, ἀκοντίζων τὴν περονουεῖδῃ γλωσσάν του πρὸς τὸ δόλωμα. Μετ' ὀλίγον ἔκαμεν ὀρμητικὸν τι κίνημα εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ὁ λαίμυς αὐτοῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸν βρόχον, τὸν ὅποιον παρευθὺς ἀνείλκυσε ὁ φίλος. Τὸ ταχὺ τύναγμα τοῦ σχοινιδίου ἐτρόμαξε τὸ ζῶον· ὁ κόμβος δὲν ἦτον ἀρκετὰ λεπτός, ὥστε νὰ βασταῆξῃ τὸ ὀλισθηρὸν τέρας· ἀλλ' ὁ αἰφνιδίος κλονισμὸς τὸσον ἐφόβησεν αὐτὸ, ὥστε ἐν ἀκκαρεῖ ἔγεινε ἀφαντον. Ἡ ὀμόχρονος δὲ κραυγὴ τῆς συντροφίας ἐξύπνισε τὸν Θαλάσσιον, ὅστις, μὴ δυνάμενος νὰ σηκωθῆ ἕνεκα τῆς ἐν τῇ πτέρῃ αὐτοῦ ὀδύνης, ἐκάθισεν ὀρθίως, ζητῶν ἐξήγησιν. Ταύτην ἐνῶ ἔδιδον οἱ σύντροφοί του, ἐβόησεν ἐκεῖνος αἰφνης, «Ὀχι, ὄχι, ἀπατάσθε! ὁ ὄφρι εἶναι ἀκόμη ἐδῶ· αἰσθάνομαι αὐτὸν εἰς τὸ στήθος μου. Ἰδοῦ, εἶναι ἐδῶ» καὶ ἔσπρωξε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον του! Μετὰ μίαν στιγμὴν συνήχθησαν περίξ οἱ φίλοι, στοχαζόμενοι ὅτι ὁ φόβος του ἦτον ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας. Δὲν εἶχε πολὺ λάθος. Ἐκατόμπους, δεκατέσσαρας δακτύλους τὸ μήκος, εἶχεν εἰσελθεῖν ὑπὸ τὸν χιτῶνά του ἐνῶ ἐκοιμᾶτο. Οἱ ψυχροὶ δὲ πόδες, καὶ τὸ συρτὸν κίνημα τοῦ ζώου, εἶχον κάμειν αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτον ὄφρι. Ἐπίασεν αὐτό· τὸ ἔρπετον τρομάξαν ἐνέπηξε τοὺς ἑκατὸν πόδας του εἰς τὴν σάρκα τοῦ Θαλασσίου. Διὰ νὰ τὸ ἀποσπᾶσιν, ἠναγκάσθησαν νὰ χωρίσωσιν αὐτὸ ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ μέλη του, ἅτινα ἔμενον ἐμπεπηγμένα εἰς τὸ στήθος τοῦ τάλανος. Μετὰ δύο ἡμέρας τὸ πλοῖον ἔρθασεν εἰς

τὴν Καλκοῦτταν, καὶ ὁ Θαλάσσιος ἔλαβεν ἐπίσκεψιν παρὰ τῶν καλητέρων ἱατρῶν. Τρία ὅμως ἔτη παρήλθον, πρὶν ἐντελῶς ἀναλάβῃ. Μέχρι δὲ τῆς ὥρας ταύτης ὁ Ἱερεμίας Θαλάσσιος σχεδὸν λειποθυμεῖ, ὡσάκις ἴδῃ καὶ ἀδριαθῆ Ἑυρωπαϊκὴν σκολόπεδραν, ἢ Ἀγγλικὴν ἑκατόμπουον.

ΓΝΩΜΙΚΑ.—Μὴ πολλὰ λάλει τὸν τετελευτητότα μακάριζε· τοὺς πρεσβυτέρους σέβου· ἢ γλωσσά σου μὴ προτιχέτω τοῦ νοῦ· θυμοῦ κράτει φίλων παρόντων καὶ ἀπόντων μέμνησο. Ἄρχε σαυτοῦ κακίας ἀπέχου· χρόνον φεῖδου· ὅρα τὸ μέλλον· λαβὼν ἀπόδος· κακοῖς μὴ προσομιλεῖ ἀνδράσι.

Ἡ εὐφραινομένη καρδιά δίδει εὐεξίαν ὡς ἱατρικόν· τὸ δὲ κατατεθλιμμένον πνεῦμα ξηραίνει τὰ ὅσα.

Οἶκος καὶ πλοῦτη κληρονομοῦνται ἐκ τῶν πατέρων· ἀλλ' ἡ φρόνιμος γυνὴ παρὰ τοῦ Κυρίου δίδεται.

Ὅστις ἀρχίζει φιλονεικίαν εἶναι ὡς ὁ ἐκφράττων ἕδατα· ὅθεν παῦσον ἀπὸ τὴν φιλονεικίαν, πρὶν ἐξαφθῆ.

Η ΠΟΛΙΣ ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ.

Τὸ Ἀμβούργον εἶναι ἡ ἐμπορικωτάτη τῶν Γερμανικῶν πόλεων καὶ ἡ τρίτη μεταξὺ αὐτῶν κατὰ τὸ μέγεθος, τῆς Βιέννης μόνον καὶ τοῦ Βερολίνου οὕσα μικροτέρα. Κεῖται δὲ εἰς 53° 33' Β. πλάτους, καὶ 9° 58' 35" Α. μήκους. Τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Μέγαν Κάρολον, ὅστις ἔκλεξεν ὡς τοποθεσίαν νέας πόλεως τὸ ὑψηλότερον χωρίον ἐπὶ τῆς βορεινῆς ὄχθης τοῦ Ἀλβεως καὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ἀλστέρα, περὶ τὰ 75 μίλια ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Ὠκεανοῦ. Καίτοι δὲ ἀλίεων μόνον οἰκητήριον κατὰ πρῶτον, εἶχεν ὅμως τὸσον ἐπωφελεῖ θέσιν, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ γένη, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐμπορικὸς τόπος. Πολλάκις μὲν κατέτρεφον αὐτὴν οἱ γειτονεῦοντες βάρβαροι, ἀλλὰ πάντοτε ἀνελάμβανε ταχέως, καὶ εἶχε ρθᾶσιν εἰς ἱκανὴν ἐμπορικὴν ἀξιολογότητα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. Τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα συνέδραμεν εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς μεγάλης ἐκείνης ὀμοσπονδίας τοῦ Μεσαιῶνος, τῆς λεγομένης Ἀνσεατικῆς. Τὰ δικαιώματα αὐτῆς ὡς μέλους τῆς Γερμανικῆς αυτοκρατορίας διεφίλονεκοῦντο ὑπὸ τῶν Δάνων, καὶ μολονότι ἀνεγνωρισθῆ ὡς τοιαύτη ἐν ἔτει 1618, δὲν ἔλαβεν ὅμως ἔδραν ἢ ψῆφον εἰς τὴν Δίαιταν· καὶ μάλιστα ἐξηκαλοῦθει νὰ ἐνογληθῆι ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Δανίας, οἵτινες ἀντεποιοῦντο κυριαρχικῶν ἐπ' αὐτῆς δικαιωμάτων, καὶ νὰ πληρόνη πολλάκις ἀδράς ἀργυρίου ποσότητος εἰς ἀποτροπὴν ἐπαπειλουμένης προσβολῆς, μέχρι τοῦ 1768, καθ' ἣν ἐποχὴν, συνθήκης γενομένης, ἐξέυμα-